

Чичо ми.

Не всѣки човѣкъ има щастието да бжде честитъ презъ цѣлия си животъ. Да бждешъ щастливъ винаги! Колко хубава мечта! И всѣки човѣкъ таи въ душата си една надежда за по-хубави дни. Така е било и съ моя чичо. Още отъ малкъ, израстналъ всрѣдъ нѣмотия, той мечтаялъ за по-хубавъ животъ. Но, баща му загиналъ презъ войната, оставилъ майка съ петъ деца — невръстни, малки, негодни за никаква работа. А чичо ми билъ най-голѣмъ. Той трѣбвало да се грижи за всички. Но него го привличало знанието, науката. Научилъ той, че може да държи изпитъ на края на учебната година безъ да е следвалъ презъ годината. Той намислилъ да направи сжщото. Презъ деня ходѣлъ съ овцетѣ на паша и тамъ, на полето, подъ сѣнката на нѣкое кичесто дърво, той сядалъ, изваждалъ книгата и вземалъ да чете. А вечеръ, при жумящата свѣтлина на газовата ламбичка, той пишелъ и четѣлъ. Залинѣлъ и отслабналъ, но не се отчайвалъ. Чичо вѣрвалъ, че неговиятъ голѣмъ трудъ ще бжде възнаграденъ и не се излѣгалъ.

Единъ день, когато завършилъ учението си, той станалъ учителъ

въ основното училище на неговото мило родно селце. Съ какъвъ голѣмъ възторгъ, съ каква нескривана радостъ, той учелъ тѣзи малки дечица, бждещи синове и дъщери на милата ни родина. Но това му се видѣло малко. Въ селото имало много бедни дечица, които отивали на училище гладни и се връщали пакъ гладни съ страхъ, дали ще намѣрятъ въ кѣщи баремъ корица хлѣбъ. Чичо виждалъ по лицата на тѣзи бедни дечица една мжка, едно голѣмо страдание. И той намислилъ да намали това страдание, тази сиромашия. Една недѣля събралъ по-първитѣ селяни на селото и заедно съ свещеника решили да поставятъ въ църква касичка съ надписъ: „За безплатни ученически трапезарии“.

Така и станало. Селянитѣ всѣка недѣля пускали кой по колкото могълъ въ касичката. И сега тѣзи малки дечица, задоволени съ храна, били радостни и весели. Селянитѣ сжщо били доволни. А чичо ми се радвалъ, че е могълъ съ своя тежъкъ трудъ още отъ детинство да направи нѣщо за своето мило селце.

Венера Ан. Кавданска.

уч. V класъ, София.